Ádám Péter

De Gaulle, az utolsó nacionalista

PUBLICISZTIKA - LIX. évfolyam, 34. szám, 2015. augusztus 19.

A kezdet az a felhívás, amit de Gaulle 1940. június 18-án maga olvasott fel a londoni rádióban. Az a pár mondat, amin egy teljes napig dolgozott, többször is átírva a szöveget. A nemrég kinevezett helyettes államtitkár, akinek se pénze, se fegyvere, egy drámai pillanatban szakít a III. Köztársaság tehetetlen politikai elitjével, és június 17-én – minden jogcím, felhatalmazás nélkül – Bordeaux-ból Londonba repül, hogy ettől fogva maga intézze a magára hagyott és megalázott Franciaország sorsát. („Csak blöff volt, de bejött” – mondja majd később, fanyar öniróniával.) A vég az a kétmondatos kommüniké, amiben a sikertelen referendum után 1969. április 27-én – belátva, hogy elvesztette a többség támogatását – bejelenti lemondását. A két dátum közt pedig egy történelmi személyiségnek, államférfinak és emlékiratírónak a politikai pályája, aki emberi nagyságával, talányos személyiségével, memoárjaival, politikai gyakorlatával, államelméleti nézeteivel és nem utolsósorban az általa fémjelzett intézményrendszerrel mind a mai napig igazodási pont a politika világában.